

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896.

Uw huis spreke van liefde, van ernst, van vrede, ook van vroolijkheid; het moet zoo zijn, dat iedere bezoeker het opgewekter verlaat dan dat hij er binnenkwam.

15 Nov. 1914.

No. 22

19e Jaargang.

VERSLAG DER VIJF EN TACHTIGSTE HALFJAARLIJSCHE CONFERENTIE

der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen,
gehouden op Zondag 4 October l.l., te Salt-Lake-City.

Onder begunstiging van zeer schoon herfstweder is op Zondag 4 October l.l. de 85ste halfjaarlijksche Conferentie gehouden, te Salt-Lake-City. Behalve morgen- en middagvergaderingen in den grooten tabernakel die, evenals gewoon, tot aan den nok toe gevuld was met een luisterende schare, zijn eveneens vergaderingen gehouden in de Assembly-Hall, alsmede een openlucht-samenkomst.

De vergaderingen in den tabernakel, over het algemeen beschouwd als de hoofd-vergaderingen, werden gepresideerd door Pres. Joseph F. Smith. Behalve den leider waren van de autoriteiten mede aanwezig, beide raadgevers van het Eerste Presidentschap, namelijk de Presidenten Anthon H. Lund en Charles W. Penrose, alsmede het grootste deel der autoriteiten van den Raad der Twaalven. Apostel George F. Richards presideerde de samenkomsten in de Assembly-Hall. Voorts waren aanwezig de presideerende Patriarch, Hyrum G. Smith, en de Presidenten van het Eerste Quorum der Zeventigers, en verder elk der autoriteiten bijna, welke niet in den vreemde op zending was.

Wij laten hier volgen een uittreksel van de rede, gehouden als openingswoord, door den leider, President Joseph F. Smith.

Na al de aanwezigen welkom te hebben geheeten, begon Pres. Smith met uitdrukking te geven aan zijne dankbaarheid tot onzen Hemelschen Vader, dat zijn leven tot heden toe gespaard is gebleven, alsmede dat van zijne raadgevers, en dat ook, sedert het houden van de laatste conferentie, geen der leden van den Raad der Twaalf Apostelen door den dood is weggenomen geworden.

Hij gaf uitdrukking aan de hoop, dat gedurende de conferentie de

Geest des Heeren rusten mocht op allen, die tot de compacte menigte het woord zouden voeren, opdat de Heiligen, vergaderd, den troost en de opbeuring van dien Geest mochten ontvangen, welke zij, achte spreker, noodig hadden in den strijd des levens.

Met korte woorden werd de toestand in Europa ter sprake gebracht, en gezegd, dat alle voorbehoedmiddelen, noodig geoordeeld, genomen waren, om te trachten, de ouderlingen en anderzins, in het veld, voor de gruwelen en het gevaar van den oorlog te beveiligen. Allen, welke gemist konden worden, is de raad gegeven geworden, van de landen, waar de strijd woedt, weg te gaan, en aan dien oproep is gehoor gegeven. Enkele weinigen zijn op advies van de autoriteiten in het zendingsveld gebleven, waaronder sommigen in Holland, alsmede in de Skandinavische landen, terwijl de anderen voor een deel zijn overgeplaatst in de zendingen, onderhouden in de Vereenigde Staten, terwijl voorts een deel van hen, wier zending bijna voleindigd was, naar huis zijn gezonden met eervol ontslag. De rapporten uit Engeland gezonden, toonen aan, dat de zendelingen zich aldaar in veiligheid bevinden, alsmede, dat het werk daar vooruit gaat. De menschen daar, beginnen thans in te zien de behoefte aan het gebed en het werk der zendelingen onder hen. Verslagen, ontvangen uit Holland en de zending in Skandinavië, zijn bemoedigend. De ouderlingen aldaar gevoelen zich wel en tevreden, en elke voorzorg is gemaakt, om hun werk voort te zetten, tenzij er direct oorlogsgevaar mocht ontstaan, in welk geval eveneens maatregelen zijn getroffen, om de leiding van een en ander over te dragen in handen van bekwame lokale broeders.

President Smith gaf uitdrukking aan de gedachte, dat de beste en wijste weg is gevolgd met betrekking tot een en ander in elk opzicht. Hij zeide, in zijn hart te gevoelen een groote dankbaarheid tot den Heer voor al Zijne genade en liefdevolheid tot heden toe Zijnen kinderen bewezen. Met het oog op de dingen in herinnering te brengen, waarvoor de Heiligen dankbaar dienden te wezen, bepaalde Pres. Smith de aandacht zijner hoorders bij het feit, dat de winter naderbij kwam, als wanneer de bisschoppen en hnnne medehelpers uit zouden zien omtrent het geen hen te doen stond met betrekking tot het voorzien der armen. Niet alleen van de armen onder de Heiligen zelve, maar eveneens die van andere gezindten, welke onder hen leefden en woonden. Het werk der Zustershulpvereeniging werd een woord van dankbaarheid gewijd, alsmede een nieuwe aansporing gegeven, om voort te gaan in hun verzorgen van de armen, en de bisschoppen te helpen, in de behoefte der noodlijdenden te voorzien.

Gedurende den zomer waren door President Smith de ringen in Canada bezocht, en het begin der tempelbouw te Cardston in oogenschouw genomen. De muren daarvan staan reeds daar, en over het geheel bevindt zich dit groote werk in goeden vooruitgang.

Enkele lokale mededeelingen werden verstrekt met betrekking tot de uitbreiding van het werk in Utah zelve, waaruit bleek, dat sedert de laatste April-Conferentie negen nieuwe wijken zijn georganiseerd, en vierendertig bisschoppen verordineerd. Sedert genoemde conferentie zijn er in het geheel, zoowel in de zending als in Zion zelve, 6198 leden tot de kerk door den doop toegetreden.

Ten slotte wijdde Pres. Smith nog enkele woorden aan de noodzakelijkheid van het gebed. Door hem werd er met nadruk op gewezen, dat de vrede en de voorspoed, welke de Heiligen in den laatsten tijd genoten hebben, voor hen nimmer oorzaak dienen te zijn, om het, in alle nederigheid uitgesproken gebed, te vergeten. Hoe hulpeloos zou de mensch zijn, zonder den bijstand van een genadevolle en liefderijke Voorzienigheid! Wij kunnen niet één blaadje laten groeien, en elkeen van ons zou zich zonder den bijstand van den Hemelvader, absoluut hulpeloos gevoelen.

De Heiligen der Laatste Dagen wenschen vrede in de wereld. Die vrede kan nimmer komen, tenzij het menschdom Gods woord aanvaardt, en Zijne macht erkent. De tegenwoordige toestand der wereld is juist het tegenovergestelde. Volkeren zijn tegen volkeren in het harnas gegaan, elk hunner bewerende Christenen te zijn, elk hunner God biddende, om Zijne hulp tegen elkander. Zoo wanneer de wereld het Evangelie van Christus naar waarheid zou willen ontvangen, zou het bestaan van dergelijk een toestand niet mogelijk zijn. De oorlogstoestand bestaat, omreden het menschdom niet één is met God, omreden ze God hebben verlaten. Deze toestand bestaat niet, omdat God het wenscht en bepaald heeft, dat het zoo zou zijn, maar omdat het menschdom het woord van God niet heeft gehoorzaamd. Deze dag — zoo zegt spreker, — is aangewezen geworden door den President der Vereenigde Staten om doorgebracht te worden in het bijzonder als een dag van gebed voor den vrede in de wereld en voor de volkeren, welke thans ten strijde zijn getogen. Ook — zoo spreker — zouden de gebeden der Heiligen zijn voor den vrede in hun eigen woningen, opdat daardoor de geest des vredes uit mocht gaan in heel de wereld door middel van de zendelingen, reizende in den vreemde, opdat alle menschen uitgenoodigd mochten worden, zich met dit vredelievende en godvreezende volk te vereenigen.

Het bijzondere gebed, ten behoeve van den vrede, door Pres. Wilson verzocht aan alle kerkelijke autoriteiten, zonder onderscheid van gezindte, uit te spreken op dezen dag, werd in deze vergadering van Gods Heiligen, opgeofferd door Pres. Charles W. Penrose. (Op een andere plaats in dit nummer geven wij dat gebed — vertaald natuurlijk — in zijn geheel weer, zooals het uit den mond van den spreker voortkwam.)

De laatste spreker in de morgen-vergadering was Pres. Anthon H. Lund.

Pres. Lund las uit Leer en Verbonden een tekst, waarin de Heer zijn volk vermaant, om te bidden en goedsmoeds te zijn; de lendenen aan te gorden en te wachten op de komst van den Zoon des Menschen. Hij zeide, ten zeerste getroffen te zijn door de toespraak van Pres. Smith, alsmede door het gebed, uitgesproken door Pres. Penrose. Uitdrukking werd gegeven aan de hoop, dat alle de aanwezigen den raad hierin opgesloten, ter harte zouden willen nemen. Pres. Lund zeide, het hoofd der natie - Pres. Wilson — te bewonderen voor zijn geloof in de noodzakelijkheid van gebed, uitgekomen in zijn verzoek aan het Amerikaansche volk, om dezen dag ter zijde te stellen als een dag voor gebed om den vrede. Ook ik — zoo spreker — geloof in de macht van het gebed, en ik geloof, dat alle de aanwezige Heiligen dat met mij doen. God antwoordt de gebeden zoowel nu, alsdat Hij dat deed in verleden tijden. De Schriften vloeien over van verslagen van voorbeelden, waarin God de Heer de gebeden der getrouwen heeft beantwoord. Het gebed des Heeren is herhaald geworden door de opvolgende geslachten en is een model van gebed, om den Heere te smeeken. Jezus was voorzeker de grootste bidder, welke ooit heeft bestaan. Dikwijls zonderde Hij zich af van Zijne jongeren, om het aangezicht van Zijnen Vader in eenzaamheid te zoeken. Het gebed des Heeren, waarnaar verwezen, omvat vele gedachten, en toont aan, hoe éénvoudig de woorden waren, welke Jezus verlangde, te uiten. Dat gebed is niet als een formule gegeven geworden, waarvan nimmer zoude worden afgeweken, maar als een voorbeeld en leidraad. Jezus vertelde Zijnen discipelen, dat wat zij ook in geloof zouden vragen, de Heer hun de verzekering gaf, dat zij het zouden ontvangen, mits hun wensch niet in tegenstrijd was met de bedoelingen des Heeren. Toen Jezus in Gethsemané was, vraagde Hij den Heer, om zoo het mogelijk was, dien drinkbeker van hem te laten voorbijgaan, maar niettegenstaande dat, zei Hij, „Niet mijn wil geschiedde, maar de Uwe, o Heer!” Op deze wijze ook dienen de Heiligen der Laatste Dagen te bidden. Ten allen tijde zouden zij gewillig behooren te wezen, dat 's Heeren wil gedaan werde ook in zake de verhooring van hun gebed. Pres. Lund ging verder voort, een korte uitlegging te geven van het gebed des Heeren, aantoonende hoe in ieder der verschillende gebeden en aanspraken een diepe en veelomvattende bedoeling verborgen lag, en besloot zijne rede door nogmaals op de noodzakelijkheid van het gebed, ook onder de Heiligen tehuis, aan te dringen, uitdrukking gevende aan de hoop, dat de dag niet verre meer mag wezen, dat de natiën der aarde opnieuw tot den vrede zouden komen. Er is geen enkele reden meer voor de volkeren van Europa, om onderling in oorlog te wezen, als er is voor de Heiligen, om samen twist en tweedracht te hebben. Als zijne meening gaf hij te kennēn, dat er onder de volkeren van

Europa een zoodanige éénheid behoorde te heerschen, dat zoo wanneer de een den ander zoude misprijzen, door middel van arbitrage men elkander tot de orde zou kunnen roepen.

In de namiddagvergadering waren Pres. Penrose en Pres. Francis M. Lyman de beide sprekers. Pres. Lyman het hoofd der Twaalf Apostelen zijnde.

Pres. Lyman de eerste spreker zijnde, bouwde voort op het hoofdonderwerp, dien morgen besproken, namelijk het gebed. Niet alleen zou er in het openbaar gebeden worden, maar eveneens in het geheim en in de tehuizen der Heiligen. Pres. Lyman vroeg de aandacht voor het feit, dat allicht in heel de wereld geen andere vergadering zou worden gehouden op dat oogenblik met meer dan 10000 menschen, zoo ernstig gehoor gevende aan den oproep van Pres. Wilson, als deze saamgestroomde Heiligen der Laatste Dagen.

Voorts werd door spreker de aandacht gevraagd voor het werk der zeventigers. Hij noemde hen mannen van de minuut, wier plicht het is, te spreken en te leeren. Hij beval den bisschoppen aan, en elk wiens plicht het is, mannen te roepen om uit te gaan in het zendingsveld, in de eerste plaats daarvoor de zeventigers te kiezen. De Kerk, — zoo zegt spreker — wenscht ten minste één zeventiger op elke twee ouderlingen in het veld. De trots en de vreugde van het leven van elken zeventiger, behoorde te wezen, althans één zending te hebben vervuld in de wereld. Voorbereiding voor het zendingswerk was mede één der onderwerpen, waaraan door spreker de aandacht werd gewijd. Het onderwijzen van het priesterschap te huis is één van de meest belangrijke dingen, waaraan de aandacht dient te worden geschonken. Den leden, welke veraf wonen van elke plaats van vergadering, werd de raad gegeven onderlinge samenkomsten te houden, om zodoende den geest van het evangelie te bewaren. Den plicht der ouderlingen als onderwerp kiezende, werd door den spreker overwogen, dat zendingen te huis, dat wil zeggen onder inwoners van eigen gewest, even zoo noodzakelijk zijn als zendingen in den vreemde te onderhouden. Tot slot werden allen aangemaand, in het bijzonder het priesterschap, voort te gaan, om in allen éénvoud des harten hunne verschillende verplichtingen na te komen.

Door Pres. Penrose was tot onderwerp gekozen eene bespreking van de leer der zaligheid. Veel van het werk des menschen, — zoo zei spreker — wordt bewaard voor de toekomst. God is de Vader, zoowel van den geest als van het lichaam. De elementen zijn eeuwig en de Heere heeft aangetoond, dat de hereeniging van het vleesche-lijke met het geestelijke de eenige zaak is, welke vreugde te weeg kan brengen.

Sprekende van de opstanding, werd door den woordvoerder aangetoond, dat de discipelen van Christus in geen enkel opzicht, zooals

thans nelaas velen, hebben gedacht aan een geestelijke opstanding, maar dat zij zich wel ter dege bewust waren van het feit, dat Christus met een tastbaar lichaam uit het graf was verrezen. Na nog vele andere wetenswaardige dingen te hebben gezegd, met betrekking tot de zaligheid en het leven hiernamaals, besloot Pres. Penrose door te zeggen, dat het Satan nimmer is toegestaan den mensch te dwingen het kwade te doen, en derhalve de verantwoording voor alle daden geheel voor eigen rekening komt.

Ook Maandagmorgen werd nog eene vergadering gehouden in den grooten tabernakel, terwijl eveneens des Zondags, zooals gezegd, twee vergaderingen waren gearrangeerd in de Assembly-Hall, waar eveneens met de grootste aandacht geluisterd werd naar de bekwame en leerzame toespraken der onderscheidene sprekers.

Ten slotte kan worden gezegd, dat deze conferentie, evenals altijd, ten zeerste heeft medegeholpen, ook vooral met het oog op de huidig bestaande toestanden, de éénheid en de sterkte van het volk des Heeren in de toppen der bergen te bestendigen en te vervolmaken.

Menigmaal is men verplicht te spreken, omdat men door zwijgen te veel zou zeggen. Verdraag het kwade zwijgend, ontvang het schoone dankbaar, en doe met beide uw voordeel voor uw innerlijk leven.

Onder alle omstandigheden is de sterkste hij, die zijn gevoel onder het bedwang houdt van zijn verstand.

IETS OVER HET OUDE TESTAMENT.

(vervolg van blz. 323.)

Er bestaan geen andere lofzangen, welke zoo juist al de aandoeeningen van het hart onder alle wisselingen des levens uitdrukken, of zoo geschikt zijn om voor alle tijden en hemelstreken als middel te dienen tot lof- en dankzegging voor alle volkeren der wereld. Geen land buiten Palestina, waarin zoowel brandende woestijnen, als met sneeuw bedekte bergtoppen worden gevonden, had zulk een rijkdom van onderwerpen voor de dichterlijke verbeelding kunnen leveren: de wijngaarden, en ooftboomen, de valleien bedekt met koorn en schitterend door de leliën; de bergen, stroomen, rivieren, meren, de wilde en de tamme dieren, en de roofvogels, zij worden allen in de Psalmen beschreven met een verheven eenvoud, die nergens geëvenaard wordt.

Christenen en Joden hebben ze evenzeer tot hunne stichting gebruikt. Zij worden zeventigmaal in het Nieuwe Testament aangehaald. Zij zijn ook daarom van groote waarde, omdat zij nog eenige geschiedkundige bijzonderheden leveren, welke in andere boeken niet voorkomen.

OPSCRIFTEN. Er zijn slechts vijftig Psalmen zonder eenig opschrift, en deze zijn hoofdzakelijk in het vijfde deel te vinden en van de hand van Ezra en Nehemia, die, toen zij aan het boek zijn tegenwoordigen vorm gaven, waarschijnlijk hunne eigene namen hebben weggelaten. De opschriften zijn van veel vroeger dagteekening dan de vertaling der LXX, maar hunne echtheid wordt zeer betwist.

Vele van Davids Psalmen zijn voorzien van eene „opdracht” of van andere aanwijzingen, b.v.: „Voor den opperzangmeester op de Neginôth, op de Scheminith” (VI). Men onderstelt dat sommige dezer muzikale voorschriften bevatten, b.v.:

- Ps. VI . . Neginôth, „snarentuig”, geeft den aard der begeleiding aan.
 „ V . . Nechilôth, „blaasinstrumenten” geeft den aard der begeleiding aan.
 „ VI . . Scheminith, „op de achtste” of octaaf, duidt een solo voor eene basstem aan.
 „ VII . . Schiggajón, „zwevend”, doelt op eene zich zacht voortbewegende begeleiding.
 „ VIII . . Gitthith, „van Gath”, duidt eene zangwijze of een muziekinstrument aan, waarop de begeleiding gespeeld moet worden, door David uit Gath meegebracht, en waarschijnlijk gebruikt voor juichzangen.
 „ IX . . Muth-Labben, „een klaaglied”, waarschijnlijk de eene of andere welbekende zangwijze; of te zingen door „hoogere mannenstemmen”, n.l. door jongens.
 Ps. IX : 17 Hig gajon, „overdenking”, duidt eene rust, of het begin van een recitatief, of een overgang tot eene mineur toonsoort aan.
 „ XVI . . „Een gouden kleinood”, schijnt de populariteit, of de waarde van dezen psalm als uiting van dankbaarheid aan te duiden.
 „ XXII . Aijelet Hasscháchar, „de hinde van den morgen”, verwijst misschien naar eene zangwijze, of nog waarschijnlijker naar het gebruik van dezen Psalm op het uur van het morgenoffer.
 „ XXXII . „Eene onderwijzing”, doelt op den inhoud.
 „ XLV . Schóschanim, „leliën” of „zes snaren”, kan de naam zijn van eene liefelijke wijze, of van het begeleidend zessnarig instrument.
 „ XLVI . Alamôth, „maagden”, d.w.z. voor „sopraanstemmen”; verg. 1 Kron. XV : 20.
 „ LIII . . Máchalath, „luit”, of de begeleiding, of eene vroolijke wijze.
 „ LVI . . Janath Elem Rechokim, „stemmelooze duif onder vreemdelingen”, d.w.z. òf eene wijze, die zoo heet, een klaaglied, òf eene aanduiding van den inhoud, David in ballingschap.

- „ LVII LIX, LXXV, Al-táscheth, „vernietig gij niet.”
 „ CXX . Hamaälôth, „opgangen” of „treden”, het pelgrimslied der uit de ballingschap terugkeerende Joden; of eene aanwijzing dat de psalm op de trappen van den binnensten tempelhof gezongen moest worden.

Sela, „eeuwig ten allen tijde.” Volgens sommige „forte”, volgens anderen „piano”. In de Septuaginta werd het beschouwd als een teeken, dat de maat of toonsoort aangaf; òf eene begeleiding van verscheidene instrumenten (symphonie); òf eene rust of *Da Capo*, of een trompetgeschal. Het komt één-en-zeventig keer in de Psalmen en drie keer in Habakuk voor.

Voor den opperzangmeester, staat boven drie-en-vijftig Psalmen. Het wordt verschillend uitgelegd: of dat de muziek door den opperzangmeester, aan wien David den Psalm opdroeg, werd vervaardigd, of dat wij inplaats van „voor”, het woord „door” moeten lezen, en in den „opperzangmeester” (n.l. David zelf), den vervaardiger der woorden moeten zien.

RANGSCHIKKING NAAR DEN AARD DER ONDERWERPEN.

1. Leerstelling. Over de volmaaktheid van Gods wet: 19, 119. Over den zegen der vroomheid, de ellende der boosheid; 1, 5, 7, 9—12, 14, 15, 17, 24, 25, 32, 34, 36, 37, 50, 52, 53, 58, 73, 75, 84, 91, 92, 94, 112, 119, 121, 125, 127, 128, 133. Over de ijdelheid van het menschelijk leven: 39, 49, 90. Over den plicht van Bestuurders: 82, 101.
2. Stichtelijk. GEBED. — Boetedoening: 6, 32, 38, 51, 102, 130, 143. Berusting; 3, 16, 27, 31, 54, 56, 57, 61, 62, 71, 86. Verslagenheid: 13, 22, 69, 77, 88, 143. In groote moeilijkheden: 4, 5, 11, 28, 41, 55, 59, 64, 70, 109, 120, 140, 141, 143. In droefheid: 44, 60, 74, 79, 80, 83, 89, 94, 102, 129, 137. Ten tijde, dat de deelneming aan de openbare godsdienstoefeningen niet mogelijk was: 42, 43, 63, 84. Voorbidding: 20; 67, 122, 132, 144.
 LOFZEGGING. Wegens Gods voorzienende zorg: 23, 34, 35, 91, 100, 103, 107, 117, 121, 145, 146. Van Gods eigenschappen: 8, 19, 24, 29, 33, 47, 50, 65, 66, 76, 77, 93, 95—97, 99, 104, 111, 113—115, 134, 139, 147, 148, 150.
 DANKZEGGING. Voor persoonlijke genadebewijzen: 9, 18, 22, 30, 34, 40, 75, 103, 108, 116, 118, 138, 144. Voor algemeene of nationale zegeningen: 46, 48, 65, 66, 68, 76, 81, 85, 98, 105, 124, 126, 129, 135, 136, 149.
3. Profetisch. Voornamelijk betrekking hebbende op den Messias: 2, 16, 22, 40, 45, 68, 69, 72, 97, 110, 118.
4. Historisch: 7, 8, 105, 106.

Wordt vervolgd.)

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

GEBED TEN BEHOEVE VAN DEN VREDE.

Uitgesproken door PRES. CHARLES W. PENROSE ter gelegenheid
van de 85ste halfjaarlijksche Conferentie
te Salt-Lake-City.

„O God, onze Eeuwige Vader, Vader der geesten van alle menschen, wij komen tot u, in den naam van Jezus Christus, onzen Verlosser, en aanbidden U, en brengen U dank voor alles, wat wij hebben ontvangen, zoowel geestelijk als tijdelijk, tot levensonderhoud, tot leiding, tot verlichting, tot verstand en kennis, opdat wij toebereid kunnen worden, om éénmaal in Uwe tegenwoordigheid te komen en met het eeuwige leven gekroond te worden.

Wij bidden U, onze dankzegging dezen morgen aan te nemen voor al Uwe gunstbewijzen; zie in genade op ons neder en vereenig onze harten onder den invloed van Uwen Goddelijken Geest, opdat wij inderdaad één mogen zijn en dat onze smeekingën door U kunnen aangenomen worden. Vergeef ons onze zonden, onze dwaasheden, onze onvolmaaktheden, onze onwaardigheid, onze tekortkoming in gehoorzaamheid aan Uwe geboden en raadgevingen; en waarin wij in eenig opzicht van U zijn afgeweken, smeeken wij, om Uwe kwijtschelding en vergiffenis.

Wij vragen U, onzen Eeuwigen Vader, of Gij in genade op de natiën der aarde wilt nederzien. Zij zijn Uwe kinderen, en alhoewel zij afgedwaald mogen zijn en tot bitterheid en toorn in een oorlog tegen elkaar zijn aangehitst geworden, wilt Gij, o Heere, op hen nederzien in Uwe teederheid en liefde; en heb barmhartigheid, en open de wegen, waardoor oorlog moge ophouden en vrede gevestigd worden,

Gij hebt Uwe profeten in dagen van ouds en in onzen tijd geïnspireerd, om een tijd te voorspellen, dat oorlog zou komen en ook een tijd dat strijd zou ophouden en er geen oorlog meer zijn zou; wanneer zij hunne werktuigen van verwoesting tot werktuigen van vrede zouden maken. En wij bidden U, onze Vader, dat die tijd verhaast moge worden. Wilt Gij in genade op de heerschers der naties nederzien en op allen, die deelnemen in de besturing van de zaken der menscheid en van de gouvernementen in de wereld en Uw Goddelijken Geest hun verstand doen verlichten, en hunne harten aanraken, opdat zij de noodzakelijkheid gevoelen, om vrede op aarde te vestigen, de volkeren der aarde in broederlijkheid te vereenigen, inplaats van op

het oorlogsveld voort tegaan, om elkanders leven te verwoesten. O, Heere, zie in genade neder op de vrouwen en kinderen en andere betrekkingen van hen, die persoonlijk aan den grooten strijd deelnemen, die bloedvergieting en gruwelen in Europa veroorzaakt. Wees hun genadig, o Heere, en wil afwenden den schrik van den geest des oorlogs, en geven, dat de engel des vredes tot de naties kome en de invloed daarvan op hen nederdale, opdat de vrouwen en kinderen van hun lijden verlost mogen worden en zij hunne geliefden mogen terug ontvangen, hen, die heengegaan zijn, om elkaar te bestrijden tot het vestigen van ongerechtigheid en onwaarheid,

Wij vragen U, o Heere, in barmhartigheid op deze naties neder te zien. Wat ook de oorzaak zij van de nu heerschende onrust en strijd, wilt Gij geven, dat ze ten goede mogen overheerscht worden, zoodat de tijd moge komen, dat, alhoewel tronen mogen wankelen en koninkrijken vallen, vrijheid tot de verdrukte naties van Europa moge komen en in de geheele wereld. Wij bidden, dat vrijheid uit deze verdrukking moge voortkomen, dat vrijheid het gevolg van den strijd zijn moge. En wil in Uwe Goddelijke voorzienigheid geven, dat alle dingen ten goede zullen medewerken, zoodat gerechtigheid gevestigd worde; dat de vrucht van gerechtigheid, welke is de geest des vredes, genoten moge worden. En wilt Gij veroorzaken, Hemelsche Vader, dat de Geest des Heeren ruimschoots op Uw volk, Uwe Heiligen, hen, die in een conferentie vergaderd zijn, moge rusten, en op hen, die zij vertegenwoordigen in de verschillende ringen van Zion en der buitenlandsche zendelingen. Geef, dat zij het gegeven onderricht ontvangen en in vrede te zamen leven, dat de geest van vrede, vriendschap en liefde onder Uwe Heiligen zij. Wilt Gij geven, dat zij elkaar mogen verstaan en elkaar de vrijheid veroorloven, die zij voor zichzelf verlangen; en alhoewel zij in hunne meeningen en inzichten mogen verschillen, zij aan anderen die vrijheid vergunnen en toestaan, die in de grondwet der Vereenigde Staten genoemd wordt, welke gevestigd is door goede en wijze mannen, door U verwekt. Geef, dat er geen werkelijke strijd onder hen moge zijn, maar dat zij als heiligen en geburen te zamen in vriendschap, broederlijke liefde en éénheid mogen leven. Moge deze vrede het geheele land van Zion doordringen: opdat Uw Zion de reinen van harte moge zijn — zij, die God dienen en Zijne geboden onderhouden.

Nu, o Heere, vereenigen wij ons met allen, die dezen dag bidden, om te vragen, of in Uwe genade en voorzienigheid die vreeselijke slachting tot een einde gebracht moge worden: dat de geest van strijd moge verdwijnen en de geest van vrede de naties beheersche, zoodat deze vreeselijke krijg ophoude, dat die spoedig moge verdwijnen en Uwe rechtvaardige doeleinden bereikt worden; dat het goede tot de wereld kome en de weg bereid worde voor de komst van vrede

— dien vrede, welke gevonden wordt in Jezus Christus, Uw zoon, onzen oudsten Broeder in den geest, dien wij dezen dag liefhebben en vereeren en in Wiens heiligen naam wij tot U komen. Wil ons gebed verhooren, o God, de Heerscher der Volkeren, de Machtige omhoog, wil in barmhartigheid op de wereld nederzien en geven, dat de geest van vrede voort moge gaan en verrichten, wat wij in onze harten verlangen.

Wij weten, dat Uwe doeleinden zullen bereikt worden. Wij wenschen niet, in den weg te komen, of U eeniger mate te verhinderen, maar wij komen tot U en geven uiting aan het verlangen onzer zielen, die, o Heere, Uwe kinderen zijn, dat vrede moge komen en de tijd spoedig aanbreke. dat uw wil op aarde geschiede als in den hemel. Wij wijden al het onze aan U toe en aan Uwen dienst en verlangen in vrede dienstbaar te zijn en den vredegeest met ons te dragen, dien in onze harten en woningen te hebben, en dat die het geheele land doortrekke en van Zion uitga tot de uiterste deelen der aarde. Tot dit einde wijden wij onszelven en alles, wat wij bezitten aan U toe en wij vragen deze gunsten van U in den naam van den Heere Jezus Christus. Amen.

WAARIN VADERS TEKORT SCHIETEN.

door

ORISON SWETT MARDEN

„Toen ik een klein meisje was,” zeide een zekere jonge vrouw, „was ik altijd zoo blij, als er visite kwam. Mijn moeder veranderde dan zoo. Tegen over de visite was ze dan opgewekt en vriendelijk, en liet na, mij te schelden en te berispen. Soms wenschte ik, dat er maar altijd door visite was; — dan zou ze altijd zoo vriendelijk tegen mij zijn geweest.”

Hoe lang zou men het vertrouwen en de genegenheid van zijn vrienden kunnen houden, als men ze behandelde, zooals sommigen hunne kinderen behandelen? Vele vaders en moeders schijneu niet te beseffen, dat de eigenschappen welke de kinderen tot hen trekken en hun hun vertrouwen en aanhankelijkheid waarborgen, dezelfde hoedanigheden zijn, die hunne vrienden met wien zij omgaan, aantrekkelijk in hun vinden. Een vader kan evengoed een vriend schelden en hem hard behandelen elk oogenblik, en dan verwachten, dat hij hem zal achten en lief hebben, als dat hij zijn kind hekelt en dan nog verwacht de liefde ervan te zullen ondervinden, enkel omdat dat kind hem behoort.

Vele ouders schijnen te denken, dat omreden hun eigen kinderen van hen voor hun onderhoud afhankelijk zijn, alsmede voor hun opvoeding, dat zij hen daarom respect, toewijding en liefde verschul-

digd zijn, onverschillig, hoe zij behandeld worden. De zin van verwantschap is niet alles met betrekking tot de gevoelens van een kind jegens zijn vader. Het is juist zoo onmogelijk, de achting van een kind af te dwingen, als het, is iemand buiten onze familie te dwingen, ons lief te hebben. Iemand moet zijn — des kinds — achting verdienen, juist als moet hij het respect verdienen van een vriend. Het kost een vader iets, om de goede gezindheid en de vriendschap van zijne kinderen te behouden.

Weinige menschen, ouders zelfs, beseffen de kostbaarheid van het vertrouwen van een kind, en de goede meening; wat een voortreffelijk middel dit is om het jonge leven te vormen. De leiding van een kind is zooveel gemakkelijker, wanneer hij den leider liefheeft en hem bewondert. Het kan niet leiden hun jongen te doen gevoelen, dat zij altijd te druk of te onverschillig zijn, om hem te doen vertellen, hoe zijn vlieger draagt of zijn haak aanslaat; een stuk speelgoed te maken of zelve een spelletje met hem te doen. Het kan niet leiden hem met een kluitje in 't riet te sturen omtrent de vragen, die een knaap altijd doet. De knaap is een begeerlijke weet graag. Het is even natuurlijk voor hem om vragen te stellen, om dingen te weten, als het natuurlijk voor hem is, om te eten; en zijn ondervragend verstand te ontmoedigen en te onderdrukken is: zijne ontwikkeling te belemmeren.

Vergelijkelijk gesproken, is het voor een vader gemakkelijk, om het vertrouwen van zijn zoon te winnen, als hij vroeg genoeg begint. Bijvoorbeeld: een knaap dient op te groeien in het gevoel, dat niemand anders zijns vaders plaats kan innemen, dat hij in eene bijzondere betrekking tot hem staat, welke geen andere kan vervullen. Iedere knaap verkrijgt zich een vertrouweling, iemand aan wien hij zijne geheimen kan vertellen, en zijn hoop en ambitie in kan fluisteren, welke hij aan anderen niet zou willen uiten, en deze vertrouweling behoort zijn vader te zijn.

De knaap ziet natuurlijkerwijze tegen zijn vader op, en bewondert hem. Hij is hem een voortdurend wonder, en als hij — de vader — dezelfde moeite zich zou getroosten, om den goeden wil en de vriendschap van zijn zoon te behouden, als hij doet om zijne handelsbetrekkingen intact te houden, dan zou hij een schitterend overwicht op hem verkrijgen, en dat zou hem meer voldoening schenken, dan iets, wat hij ooit gedaan had.

De grootste houvast, die een ouder aan zijn kind heeft, is zijn kameraadschap, Hoe dikwijls zeggen vaders en moeders, dat zij niet langer eenig gezag over hun zoon hebben, dat hij buiten hun bereik is gekomen, en dat zij niet weten wat met hem te moeten doen. Deze ouders allicht hebben nimmer geprobeerd, een kameraad van hun zoon te maken; geprobeerd hem te doen gevoelen, dat zij zijn beste vrienden waren, door met hem mede te voelen en zijn kleine

moeiten en verdrietelijkheden. Hebben zij belangstelling getoond in zijne hoop en verwachtingen? Hebben zij getracht, hem aan te moedigen, wanneer hij terneergeslagen was, als hij een ernstige fout had bedreven? Hebben zij medegevoel gehad met hem en zijn strijd voor zelfbeheersching? Elk zakenman zou zich onaangenaam getroffen weten, wanneer hem werd gezegd, dat hij zijn zoon ruïneerde door verwaarloozing, en dat zijn geheel en al opgaan in zaken ontaarden zou in het verongelukken van zijn eigen zoon. Maar zoo wanneer hij de gewoonte heeft gehad, om zijn zoon van hem weg te drijven omreden hij niet lastig wenschte te worden gevallen elken keer, wanneer het kind een vraag deed, of tot hem kwam om medegevoelen en hulp voor zijn kleine harte-pijnen, dan kan hij niet verwachten veel invloed over hem te zullen hebben. Een van de bitterste dingen in menig een zakenmans leven is de ontdekking geweest, nadat hij zijn geld had verdiend, dat hij de aanhankelijkheid van zijn zoon had verloren, en hij zou gaarne gewillig zijn, een groot gedeelte van zijn fortuin af te staan om dat verlies te herstellen.

Het is een gemakkelijke zaak om een knaap's vertrouwen te verbeuren. Een kleine snibbigheid, een weinig sehelden, een weinig onverschilligheid, weinig onvriendelijke critiek, een kleine onredelijkheid slechts wordt er vereischt, om elke toenadering tusschen een vader en zijn zoon af te snijden.

In vele huizen is de betrekking tusschen vader en zoon zoo stijf en formeel, dat de laatste er niet meer over zou denken om van zijn vader een vertrouwde te maken, als hij dat over een volmaakt vreemde zou doen. Hij is zoo overbluft, bekeven en gescholden, dat hij er nimmer over denken zou om naar zijn vader te gaan om raad in eenig delicate, persoonlijke zaak. Ouders die altijd veroordeelen, becritiseeren, of misverstaan, behooren te beseffen, dat hunne kinderen vertrouwden van anderen zullen maken — allicht van menschen, die hun zullen exploiteeren en hen misleiden.

Een kind behoort altijd behandeld te worden met de alleruiterste openhartigheid, doorzichtigheid en ernst. Zoo wanneer, als een ouder in de verzoeking komt, een kind te misleiden, hij hiermede op zou willen houden, en zich herinneren, dat de tijd komen zal, dat het kind verstaan zal, dan kan hij niet voorkomen te beseffen, dat het kind zekerlijk een schok zal ontvangen, wanneer hij ontdekt, dat zijn vader of zijne moeder, naar wien of naar wie hij heeft opgezien met zulk onbepaald vertrouwen, hem heeft verleid.

Sommige ouders, die zich vreeselijk geschokt zouden gevoelen bij de gedachte anderen te hebben misleid, en zich beleedigd zouden achten, wanneer hen gezegd werd dat zij schuldig waren aan eene onwaarheid te hebben gezegd, liegen voortdurend hunne kinderen voor. Velen hunner slaan er niet eens acht op hun woord tegenover

hen te houden. Zij beloven alle soorten van dingen, zonder het geringste plan om te doen, zooals zij zeggen, enkel om hun kinderen stil te houden of hen te bewegen te doen, zooals zij wenschen. „Neem het drankje in, liefje, en moesje zal je een pop koopen, de eerste maal, dat zij naar de stad gaat.” „Wees nu een zoet meisje, en ga slapen, en de eerste maal, dat ik naar de winkel ga, zal ik je wat mee nemen.” Zulke beloften zijn even spoedig vergeten als zij gemaakt worden, maar zij laten een minderwaardigen indruk na op het gemoed van het kind.

Wanneer kinderen gedurende hun kindsheid alle dagen haast bedrogen worden, dan groeien zij op, zonder grooten eerbied te hebben voor waarheid en eerlijkheid, en toch, wanneer zij volwassen zijn en den slechten weg opgaan, beweren zulke ouders dikwijls, „dat zij het zich niet kunnen begrijpen.” Is het vreemd, dat wanneer deze kinderen jonge mannen worden en zaken gaan doen, zij hunne beloften niet houden?

Het bedroevendste ding met betrekking lichamelijke strafoefening is, dat het bijna altijd in toorn wordt gedaan. Een ouder, een kind straffende, is gewoonlijk toornig op dat oogenblik, en somtijds zóó door hartstocht bedweld, dat hij inderdaad niet weet, wat hij doet; praktisch is hij tijdelijk ontoerekenbaar. Onder zulke omstandigheden is straffen dierlijk en doet geen goed.

Er is slechts één band tusschen kind en ouder, en dat is de band der liefde, de band der aandoening. Elk scheldwoord, elke teleurstelling, elk greintje van verbeurd vertrouwen, elk wreed en hard woord, draagt het zijne er toe bij, den kabel der liefde te doen stranden, en, zoo wanneer die is gebroken, dan is bloed weinig dikker dan water. Zoo wanneer hunne kinderen ophouden hen lief te hebben, en in later leven zich van hen losmaken, dan mogen ouders denken dat zulks ondankbaar is; maar het kan de herinnering zijn aan deze vroegere prikken en kleinigheden, het voortdurende schelden, sarren, fout-vinden, waarin zij opgingen gedurende de jaren, dat hunne kinderen geheel en al van hen afhankelijk waren. Dit zijn de dingen, die hen — de kinderen — geheimzinnig en wantrouwend doet zijn.

Menig vader gevoelt zich betreuenswaard en pijnlijk, omreden zijne kinderen hunne moeder zooveel meer dan hem liefhebben, maar als hij even zoo teeder en zoo voorzichtig was als zij, om te trachten het vertrouwen en de liefde van het kind te verkrijgen, dan zou zich dit onaangename contract in zoovele huizen niet voordoen.

In den regel zijn de vaders strenger, harder. In hun bestuur is meer van de wet; meer van den politiemann. Vaders zijn strenger. Zij brengen meer zaken- methode in het opvoeden van hunne kinderen. Er is meer van het Oude Testament, de Tien Geboden, het idee van wet en orde in de discipline van den vader; terwijl en dik-

wijls meer van de methode van het Nieuwe Testament is in de discipline van de moeder, meer van de liefde — bespiegelingen.

Vele menschen schijnen te denken, dat de man in het huisgezin het departement van justitie is, dat de vader de gestrenge, ernstige rechter is; dat de moeder genade is, en dat de genade de rechtvaardigheid niet moet tegenstaan, noch dezelve voorstaan.

Hoe weinig ouders of onderwijzers beseffen de mogelijkheden, om met een kind te redeneeren. De moeder van een zekere kleine jongen, dien ik ken, was gebelgd, omreden hij volhardde in het gebruik van een zekere minder gepaste uitdrukking, welke hij op school had gehoord. Zij dacht het niet noodig, hierover met hem te spreken, om hem telkens en telkens weer te vermanen, die uitdrukking niet te gebruiken. De knaap zei slechts; „maar ik zie niet in, waarom ik dat niet zou zeggen.” De moeder wist, dat hij niet op zou houden, de uitdrukking te bezigen tot zij hem had verteld, waarom het verkeerd was; zoo zij vertelde hem, wat de leelijke woorden beteekenden, en op 't zelfde oogenblik liet hij de uitdrukking voortaan geheel en al ongebruikt. Kinderen wenschen te redeneeren, meer zelfs dan volwassenen. Het is niet genoeg, een kind te zeggen, iets niet te doen; men moet hem vertellen, waarom niet.

Weliswaar wordt er meer tijd Vereischt om een kind te winnen door het proces van redeneering, dan door het door brute taal te overbluffen, maar het heeft evenveel meer resultaten, dan liefde meer en beter resultaten heeft dan vrees.

Vele ouders schijnen de gevoelens van hunne kinderen niet de geringste overweging waardig te keuren. Zij aarzelen niet, hen bij elke gelegenheid te kleineeren, hen in 't bijzijn van anderen terecht te wijzen, op verkeerde wijze hen hard aan te pakken, hen opwindende, en den kleinen demon in hen wakker te schudden. De menschen vergeten, dat kinderen persoonlijkheden zijn en een recht hebben, dat zelfs door de ouden dient te worden geeerbiedigd. Een man bijvoorbeeld, die zijne vrouw en volwassen dochters der visite voorstelt, maar er nimmer over denkt, ook de jongeren voor te stellen, is verantwoordelijk voor de teleurstelling, welke gevoelige kinderen ondervinden als zij gedwongen worden als een nul voor 't cijfer te moeten staan, zich gevoelende als idioten, zich verwonderende, waarom zij niet belangrijk genoeg zijn, om ook te worden voorgesteld. Op hen wordt geen acht geslagen of, allicht, naar bed gezonden of uit de kamer zonder eenigen vorm van proces, enkel geboden om te gaan. Sommige kinderen gevoelen een dergelijke behandeling even zwaar als een volwassene zou doen.

Een zekere knaap was eens ten zeerste op zijnen vader gesteld en wenschte, altijd bij hem te zijn. Hij vertrouwde hem zijn idealen, vertelde hem van zijne hoop en verwachtingen, schilderde hem de

droomen zijns levens voor. Alle deze dingen werden door zijnen vader zonder waardeering aangehoord. Hij — de vader — maakte een grapje met zijn verwachtingen, omreden deze dingen niet overeen kwamen met zijn eigen idee omtrent de toekomst van den knaap. Na zekeren tijd vertelde de vader hem, dat hij deze ijdele verbeeldingen op moest geven, omreden hij andere plannen met hem, had. Toen werd de knaap al spoedig gesloten en geheimzinnig van aard, en dit vermeerderde toen hij gedwongen werd om in zijns vaders winkel een handel te leeren, dien hij door en door verafschuwde. Het gevolg ervan werd, dat heel zijn leven een teleurstelling is geworden. Zijn ambitie stierf trapsgewijze uit, en hij werd een nul.

Hoe kan een vader, die zelfzuchtig is, de kiem zien van een staatsman, een advocaat, of een koopman en zijn zoon, geboren en opgevoed op zijn eigen boerderij? Hij kan geen enkel ideaal des levens, dat niet binnen het bereik van zijn eigen bemerkning of ondervinding gevallen is, op prijs stellen of verstaan. Neen, de voornaamste plicht van den vader is, niet alleen zijn zoon te voeden en te kleeden en al het werk, wat hij kan doen van hem te verkrijgen, voor hij den manbaren leeftijd heeft bereikt. Hij is gehouden, om met teedere zorg te waken over zijne zich ontvouwende geestelijke aspiraties, den adel welke de Schepper in hem heeft gelegd.

Elk vader behoort over zijn kind te denken als een heilig vertrouwde, met zich brengende in de wereld een verzegelde boodschap; hij is gehouden op 't zelfde oogenblik zoowel een held als een man voort te brengen, en dat deze verzegelde boodschap hem heilig is. Het kan zijn, dat de vader dit niet lezen kan; maar het is de plicht van elken vader zijnen zoon te helpen in overeenstemming met deze idealen te leven.

AMERICAN MOTHERHOOD.

INHOUD:

Verslag der vijf en tachtigste halfjaarlijksche conferentie	Blz. 335	Gebed ten behoeve van den vrede	Blz. 345
Iets over het Oude Testament	„ 342	Waarin vaders tekortschieten	„ 347

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50 Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.